

til at forstaae hinanden, saa nær, man kan komme dertil. Den ærede Justitsminister har, forsaavidt jeg forstod ham ganske rigtig, meent, at det i sin Almindelighed ikke vilde lade sig gjøre at ordne Lønningssagen, Justitsbetjentene vedkommende, gennem Finantsloven. Der er vel neppe to Meninger om, at det heller ikke er det, som denne Votering gaar ud paa. I dette Øieblik staae vi, hvad de sportulerende Justitsembedsmænd og i det Hele taget de paa lignende Maaade Lønnede Justitsembedsmænd angaaer, paa en egen Fod, de ansættes alle eller skulde idetmindste alle ansættes med et saadant Forbehold, at eventuelle Forandringer med Hensyn til Besættelsen af Dommerembeder under nye Reguleringer af det hele Domsvesen ikke skulde have nogen skadelig Indflydelse, blandt Andet, paa Statskassen, og ikke skulde være hæmmende for disse Foranstaltninger. Den Maaade, hvorpaa man hidtilbids har bane Veien for de endelige Afgjørelser i saa Henseende, forekommer langt fra tilstrækkelig og betryggende; det seer ud, idetmindste for mig, og jeg troer for flere, der have lagt nogle Mærke til den Formel, som desangaaende indeholdes i de nærværende Embedsbestallinger, som om denne Maaade langt fra var tilfreds, nok maaskee rundelig sikker for Personerne, men paa ingen Maaade for Staten. Man har meent, at man ved en Votering som den, vi her gif ind paa, fatte Justitsministeriet istand til at regulere Lønningerne for de Justitsembedsmænd, som maatte blive ansatte, indtil Rigsdagen igjen kom sammen, paa en saadan Maaade, at de ikke kunde gjøre Krav ud over de Lønninger, som bleve dem tildeelte for at overtage Embederne, og at disse Lønninger bleve holdte i Overensstemmelse med de Lønninger, som selv høitstillede Dommere nu gives, idet der da tillige maatte gives dem Tillæg til Contoirhold, Rejseomkostninger etc.; Alt, hvad der stete i den Henseende, blev naturligvis kun aldeles foreløbig; men de Embedsmænd, som fik en saadan Lønning, kunde ikke gjøre Krav paa Mere. Ministeriet maatte svare for, at de Lønninger, som saaledes bleve givne, kun bleve givne foreløbigt, saa at de, om de havde været ansatte for høit, kunde reduceres, men under enhver Omstændighed, at man ikke kom til faste Lønningsansættelser for

disse Embeder, ligesaa lidt som til Constitution, det nærværende Form for Ansættelsen med et Forbehold, men kom over til en saadan Form for Ansættelsen, som virkelig bane Veien for den nye Ordning af Retsforholdene, uden at Staten derved blev behyrdet. Ved Siden heraf staaer naturligvis, at de Afgifter til Statskassen — thi Andet ere Sportlørne ikke — som nu umiddelbart gaae til at lønne Justitsembedsmændene, med Nødvendighed maae gaae ind i Statskassen og blive et Bidrag — ikke til at afholde disse Lønninger, men til Statskassens Indtægter i det Hele. Saadan troer jeg, at dette Endringsforslag var, til at forstaae, da det sidst forelaae til Votering her i Thinget, og saadan, tør jeg sige, har det været forstaaet i Finantsudvalget, idetmindste tør jeg med fuldkommen Sikkerhed sige, at saaledes har det været forstaaet af mig, og jeg seer næsten ikke, hvorledes det kan forstaaes paa nogen anden Maaade.

Justitsministeren: S. Spidser for de Bemærkninger, som den sidste ærede Talers Uttringer give mig Anledning til, skal jeg stille den, at det er saa langt fra, at jeg vil tænke den, at det er saa langt fra, at jeg vil tænke paa at træde tilbage fra den Foranstaltning, hvortil Endringsforslaget knytter sig, at det er min bestemte Villie af alle Kræfter at søge at fremme den. Jeg troer, at de Endringer, som den ærede Rigsbogsmand fremsatte, i det Hele ere af et saadant Indhold, at jeg virkelig ikke kan tænke mig, at der er nogen Overensstemmelse mellem vore Ansuelser, idet der baade med Hensyn til den Garanti, der ved de omhandlede Embedsbesættelser bør gives Staten, og med Hensyn til det Baand, som for at tilvelebringe denne Garanti, maa lægges paa vedkommende Embedsmænd, ikke vil kunne være Tale om Andet, end at vælge en saadan Wei, at man i begge Retninger erhoder en fuldkommen Betryggelse. Grunden, hvorfor jeg tillod mig at gjøre Begyndelsen med at udtale min Opfattelse af den Plads i Finantsloven, som Bestemmelsen om de 15,000 Rb. havde faaet, var den, at jeg allerede, førend jeg havde den Ære at indtræde i min nærværende Embedsstilling, fandt, at det, som jeg tillod mig at udtale, ikke var correct, og ikke